σας. Ἐνῶ ὁ κόσμος θὰ τὸ χειροχροτῇ ἐγὼ θὰ λέω μέσα μου : —«Συντετέλεσα κι' ἐγὼ λιγάκι στὴν ἐπιτυχία τους αὐτή». Καὶ θὰ εἶμαι ὑπερήφανη γι' αὐτό. Ἐπὶ τέλους εἶνε μονότονο τὸ νὰ γράφῃ κανεὶς μυθιστορήματα. Δὲν τὸ νομίζετε καὶ σεῖς ; Ἂς διακόψουμε λοιπὸν τὴν μονοτονία καὶ τὸ κατσούφιασμα ποὺ μᾶς ἔπιασε. Σκεφθῆτε το σοβαρά... Πρέπει νὰ σχεδιάσετε ἀπὸ τώρα τὸ σκελετὸ τοῦ ἔργου. Θὰ ἐργάζεσθε στὸ σπίτι μου. Θὰ σᾶς τακτοποιήσω ἕνα δωμάτιο ὅπου θὰ ἔχετε ὅλη τὴν ἄνεσί σας. Συμφωνοι ; μή μοῦ πῆτε ὄχι. Σᾶς ἀφίνω τώρα γιατὶ μὲ περιμένει ὁ κουρέας μου καὶ τὸ βράδυ ποὺ θὰ σᾶς ξαναΐδω θέλω νὰ μοῦ πῆτε κι' ὅλας τὴν ὑπόθεση...

— Θὰ ἰδοῦμε, ἐμουρμούρισε ὁ Σάρλ.

Καὶ μόλις ἔφυγε ἡ Ἀλὶν εἶπε στὸν Βενσέν :

— Ἄκουσε δῶ ! Ἂς μιλήσουμε μὲ ἀνοικτὰ χαρτιά. Τὴν ἀγαποῦμε καὶ οἱ δυό, αὐτὸ εἶνε ἀναμφισβήτητο, καὶ γιὰ τὴν ὥρα, μᾶς κοροϊδεύει καὶ τοὺς δυὸ καὶ αὐτὸ εἶνε ἐπίσης ἀναμφισβήτητο. Ἡ ἰδέα της νὰ συνεργασθοῦμε γιὰ νὰ γράψουμε θεατρικὸ ἔργο εἶνε ἠλίθια. Συμφωνεῖς ;

— Σχεδόν...

— Θὰ συμβῇ λοιπὸν ἕνα ἀπὸ τὰ δυό. Ἢ τό ἔργο μας θὰ ἐπιτύχῃ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, γιὰ νὰ μὴ διακόψῃ μιὰ τόσο καρποφόρο συνεργασία, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ μὴ διαλέγῃ κανέναν ἀπὸ τοὺς δυό, ἢ θὰ ἀποτύχουμε καὶ θὰ γίνουμε γελοῖοι καὶ στὰ μάτια της καὶ στὰ μάτια τοῦ κοινοῦ. Καὶ τότε, δὲν τῶχει σὲ τίποτε νὰ βρῇ ἕναν τρίτο, γιὰ νὰ μᾶς βάλῃ γυαλιὰ καὶ τῶν δυό μας. Λοιπόν, ἂν εἶσαι σύμφωνος καὶ σὺ θὰ τῆς γράψουμε τώρα δὰ ἕνα γράμμα καὶ θὰ τῆς ζητοῦμε τελεσιγραφικῶς νὰ διαλέξῃ ἐκεῖνον ποὺ θέλει γιὰ ἄνδρα της.

— Θὰ διαλέξῃ ἐσένα.

— Δὲν εἶνε καθόλου βέβαιο.

— Ἄκου ποὺ σοῦ τὸ λέω...

— Ἂς μὴ λέμε ἀνοησίες. Κανεὶς ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψῃ ὅταν ἔχει νὰ κάνῃ μὲ μιὰ γυναῖκα.

Ἐκάθησαν καὶ τῆς ἔγραψαν μαζὺ ἕνα γράμμα.

Ὅταν τὸ πῆρε ἡ Ἀλὶν, τὸ διάβασε πέντ' ἓξ φορὲς γεμάτη ἀπορία. Ἐσκέφθηκε ὕστερα πολλὴν ὥρα καὶ στὸ τέλος πῆγε νὰ συμβουλευθῇ τὸν Μερζερού, ἕναν ἀπὸ τοὺς κορυφαίους στὴν λογοτεχνία. Ἤθελε νὰ ἐξακριβώσῃ ἀπολύτως ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ ἄξιζε περισσότερο, ποιὸς εἶχε δυνατώτερο ταλέντο...

Ὁ Μερζερού τὴν δέχθηκε μὲ πολλὴ εὐγένεια, ἄκουσε τὴν ἀπορία της καὶ τῆς εἶπε :

— Μὲ ἐρωτᾶτε νὰ σᾶς πῶ ἐὰν ὁ Φουρνιὲ ἢ ὁ Μορὸ ἔχει δυνατώτερο ταλέντο Φρονῶ, φίλη μου, ὅτι ὁ Φουρνιέ, εἶνε ἀνώτερος τοῦ Μορώ, ἂν καὶ εἶνε γυναικῶς. ἂν κ' ἔχει ἕνα σωρὸ ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες. Ὁ Μορὼ γράφει ἄψυχα πράγματα. Εἶνε νωθρός, καὶ γράφει χωρὶς χρῶμα, χωρὶς ζωή, χωρὶς τόνο. Ἀντιθέτως τὰ ρωμάντζα τοῦ Φουρνιὲ εἶνε φλογερά, ἔχουν ζωὴ καὶ νεῦρα. Ἐγὼ προβλέπω γι' αὐτὸν ἕνα μέλλον λαμπρό. Ἔχει ἤδη ἀποκτήσῃ ὁρκετὰ μεγάλη φήμη. Θὰ γίνῃ γρήγορα ἔνδοξος.

— Δὲν θὰ ἦταν. ἄραγε, ὡραιότερο κ' εὐγενέστερο ν' ἀφοσιωθῶ στὸν ἄλλον, ἀκριβῶς γιατὶ δὲν ἔχει ταλέντο ; ρώτησεν ἡ Ἀλίν.

— Ἀλλοίμονο, κυρία μου ! Ἐὰν ἐκάναμε πάντοτε ἐκεῖνο ποὺ νομίζουμε πὼς εἶνε ὡραῖο, ἡ ζωὴ θὰ ἦταν ἄσχημη πολύ.

Ἔτσι ἡ Ἀλὶν ἔγινε κυρία Φουρνιέ.

Τὸ γαμήλιο ταξεῖδι τους ἐκράτησε ἕξη ὁλόκληρους μῆνες, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἀπήλαυσαν τὴν πιὸ μεγάλη εὐτυχία. Ὅταν πέρασαν οἱ ἕξη μῆνες, ὁ Φουρνιὲ ἄρχισε πάλι νὰ δουλεύῃ. Χορτᾶτος ὅμως ὅπως ἦταν ἀπὸ χάδια κι' ἀπὸ εὐτυχία, δὲν δούλευε πειὰ μὲ μεγάλη ὄρεξι.

Ἀντιθέτως, ὁ Μορὼ ποὺ τὸν ταλάνιζε ὁ πόνος καὶ ἡ στενοχώρια, γιατὶ ἔχασε τὴν Ἀλίν, ἀποτραβήχθηκε σὲ μιὰ ἔρημη ἐπαρχία καὶ ἐκεῖ ἐδούλευε, ἐδούλευε μὲ κέφι, μὲ ἔμπνευσι, μὲ πεῖσμα. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὅλοι τὸν εἶχαν ξεχάσει...

Τέλος ἐξεδόθη τὸ πρῶτο μετὰ τὸ γάμο του μυθιστόρημα τοῦ Φουρνιέ. Τὸ εἶχε γράψει ὑπὸ τὴν ὤθησι καὶ τὴν ἐπίβλεψι τῆς Ἀλίν, ποὺ τὸν ὑποχρέωνε νὰ συμπληρώνῃ κάθε μέρα τοὐλάχιστον δέκα χειρόγραφα. Στὶς ἐννέα τὸ πρωὶ τὸν κλείδωνε στὸ γραφεῖο του καὶ γύριζε στὶς δώδεκα νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

Ἀλλοίμονο ὅμως ! Τὸ ρωμάντζο αὐτὸ τοῦ Φουρνιὲ ἔγινε δεκτὸ μὲ παγερὴ ψυχρότητα καὶ ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ καὶ ἐκ μέρους τῆς κριτικῆς.

Ἀπελπισμένη ἡ Ἀλὶν πῆγε πάλι καὶ βρῆκε τὸν Μερζερού.

Ἐκεῖνος ἐκούνησε τὸ κεφάλι του, χαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε :

— Ὁ σύζυγός σας θὰ γράψῃ ἀσφαλῶς ἀργότερα καλύτερα πράγματα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε πάρα πολὺ εὐτυχὴς καὶ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ζωή. Ὅτι ἔχει τοῦ ἀρκεῖ καὶ δὲν αἰσθάνεται μέσα του διάθεση ν' ἀποκτήσῃ περισσότερα. Εἶνε φυσικὸ αὐτό. Ἡ φιλολογία βλέπετε εἶνε ἡ ἀναψυχὴ τῶν περιφρονημένων καὶ τῶν ἀπελπισμένων. Ὁ Φουρνιὲ δὲν ἔχει τίποτε νὰ ἐκφράσῃ γιατὶ δὲν ἔχει τίποτε νὰ ποθήσῃ. Ἐγὼ ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας θὰ ἤμουν ἱκανοποιημένη, γιατὶ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει στὸ σύζυγό σας σημαίνει ὅτι ἀποτελεῖτε γι' αὐτὸν τὸ ἄπαντον τῶν πόθων του !...

Ἔπειτα ὁ κ. Μερζερού ἔβγαλε ἀπὸ τὸ συρτάρι του ἕνα βιβλίο φρεσκοτυπωμένο καὶ τὸ ἔδειξε στὴν Ἀλίν.

— Κυττᾶτε, τῆς εἶπε. Εἶνε τὸ τελευταῖο ἔργο τοῦ Μορώ. Ἔγραψε ἕνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα. Μᾶς κατέπληξε ὅλους. Ὁ συνεσταλμένος καὶ ντροπαλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ἔγραψε ἕνα βιβλίο ὅλο φλόγα. Τί ὁρμή ! Τί πικρία ! Τί λυρισμός ! Θαυμάσιο, σᾶς λέω, ἀριστούργημα !

Ἡ Ἀλὶν σηκώθηκε κατακίτρινη, χαιρέτησε τὸν κ. Μερζερού κ' ἔφυγε. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί της. Μετὰ ἕνα μῆνα ἐχώριζε τὸν Φουρνιὲ καὶ μετὰ ἄλλον ἕνα παντρευόταν τὸν Μορώ !...

Τώρα πειὰ ἦταν βέβαιη πὼς πῆρε ἄντρα της ἐκεῖνον ποὖχε πραγματικὸ ταλέντο. Ὅπως ἔκανε μὲ τὸν Φουρνιέ, ἔτσι καὶ τώρα ἔβαζε τὸν Μορὼ νὰ γράφῃ, νὰ γράφῃ...Τί κρίμα ὅμως ! Τί ἔκπληξις ! Ὅταν βγῆκε τὸ πρῶτο μεταγαμήλιο ἔργο τοῦ Μορὼ δὲν ἄρεσε καθόλου. Ἐνῶ ἀντιθέως, ὁ Φουρνιέ, ἔγραψε μετὰ τὸ χωρισμό τους ἕνα ὑπέροχο ρωμάντζο...

Ἡ Ἀλὶν τὰ εἶχε χάσει κυριολεκτικῶς.

Τώρα μόλις ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ ὅτι ἐκεῖνο ποὖκανε τοὺς δυὸ αὐτοὺς συγγραφεῖς νὰ πετυχαίνουν στὰ ἔργα τους ἦταν ὁ πόθος ποὺ αἰσθανόντουσαν γι' αὐτή, ἡ ἀγάπη, ἡ θλίψις, ὁ πόνος, ἡ ἀπογοήτευσις, αἰσθήματα καὶ συναισθήματα ποὺ χανόντουσαν ἀπὸ μέσα τους, ποὺ ἐξητμίζοντο ὅταν τὴν ἔκαναν δική τους, ὅταν τὴν ἀποκτοῦσαν, ὅταν τὴν ἔκαναν γυναίκα τους !..

Ἔτσι ἡ Ἀλὶν πῆρε πειὰ τὴν τελευταία, τὴν ὁριστική της ἀπόφασι. Κράτησε γιὰ σύζυγό της τὸν Μορὼ κ' ἔκαμε τὸν Φουρνιὲ φίλο της ! Κατόπιν αὐτοῦ ἔπεισε τοὺς δυὸ συγγραφεῖς, τὸν σύζυγο καὶ τὸν φίλο νὰ συνεργασθοῦν κ' ἔτσι ἔγραψαν καὶ ἐξέδωκαν τέλος ἕνα ἀλησμόνητο, ἕνα ἄφθαστο ἀριστούργημα !...

Ἔρρικος Ντιβερνεύα

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Τὸ ζευγαράκι !...

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΜΑΝΙΕΣ

Η ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΚΑΜΠΟΥΡΗΔΩΝ

Στὸ Λίβερπουλ τῆς Ἀγγλίας πέθανε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἕνας πολὺ παράξενος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὅλη τὴ ζωὴ τὴν εἶχε ἀφιερώσει στὴν μελέτη... τῆς παγκοσμίου καμπούρας !

Πεθαίνοντας ἀφῆκε ἕνα χειρόγραφο ἀπὸ 1000 φύλλα, στὰ ὁποῖα γίνεται ἀποκλειστικῶς λόγος γιὰ τοὺς καμπούρηδες ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἄγαμος, πλούσιος, ἀνεξάρτητος οἰκονομικῶς καὶ μὲ σιδερένια ὑλική, ὁ πρωτότυπος αὐτὸς Ἄγγλος τζέντλεμαν, δὲν ὀπισθοχώρησε μπρὸς σὲ καμμιὰ θυσία, προκειμένου νὰ συγκεντρώσῃ τὶς παρατηρήσεις ποὺ τοῦ ἔχρειάζοντο γιὰ τὶς στατιστικές του σχετικῶς μὲ τοὺς καμπούρηδες.

Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ παρέχει στὸ χειρόγραφό του οἱ περισσότεροι καμπούρηδες βρίσκονται στὴν Ἱσπανία.

Ἡ ἀναλογία σ' ὅλον τὸν κόσμο εἶνε ἕνας καμπούρης σὲ χίλια πρόσωπα. Ἑπομένως, οἱ καμπούρηδες ὅλου τοῦ κόσμου εἶνε ἕνα ἑκατομμύριο περίπου.

Κάθε καμπούρα, ἀναφέρει τὸ χειρόγραφο, ἔχει ὕψος 20 ἑκατοστῶν κατὰ μέσον ὅρον ! Ἑπομένως, οἱ καμποῦρες ὅλου τοῦ κόσμου μαζὶ ἔχουν ὕψος 200 χιλιάδων μέτρων !...

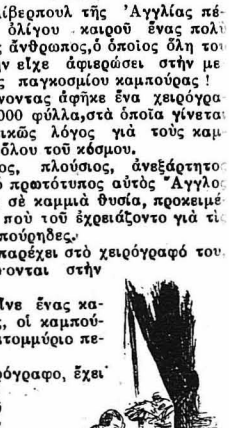

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

— Λοιπὸν δέχεσαι νὰ σὲ πάρω στὸ σπίτι μου ὑπηρέτη ;

— Μάλιστα, κύριε. Ἔχω συνειθίσει πολὺ καλὰ νὰ περιποιοῦμαι...

— Καὶ ποῦ ἤσουνα πρὶν ὑπηρέτης ;

— Σ' ἕνα σταῦλο !